

HET BEGIN

Volendam is de plaats waar ik het levenslicht zag. Ik kom uit een gezin met drie broers en een zus van wie ik de oudste was. We woonden toen aan de rand van het dorp, in een klein huisje in een rij van drie aan de Schippersgracht. Mijn vader werkte bij 'de Enkev' een fabriek waar men onder andere kussens maakte voor de Volkswagen. Hij was hoofdopzichter en in z'n vrije tijd zong hij Franse chansons, speelde amateurtoneel en hield van een borrel. Erop terugkijkend was hij een heel lieve man die het kwaad niet de wereld had in gebracht. Mijn moeder was huisvrouw en erg goed in naaien, en dan bedoel ik natuurlijk met naald en draad. Ze maakte onder andere trouwjurken en communiejurkjes voor kinderen; alles wat ik als kind heb gedragen had mijn moeder zelf ontworpen en gemaakt. Zij was van de twee de meest dominante en bepaalde wat er moest gebeuren. Maar het kan ook zo zijn dat mijn vader dacht: laat zij maar denken dat ze de touwtjes in handen heeft...

We woonden in een knusse volksbuurt. Er waren heel veel jongens van mijn leeftijd, dus vrienden genoeg. Ik had een onbekommerd leven waarin het cowboyspel rond zes uur het allerbelangrijkst was. Alles moest voor het wilde westen wijken. Ik herinner me dat de meeste jongens een heel brood bij zich

Hier zing ik m'n
eerste noten.

hadden dat ze doormidden hadden gesneden en belegd met kaas, om maar geen tijd te verspillen. Zo had je in de ene hand je revolver en in de andere een vlugge hap, waardoor het wilde westen gewoon gespeeld kon worden. Natuurlijk wilde ik dat ook. Wij hadden thuis echter gesneden boterhammen en ik besefte dat een echte cowboy niet met sneetjes brood achter een of andere bandiet aan zou gaan. Dus vroeg ik mijn moeder om over

te gaan op hele broden, maar daar kwam niets van in.

Het was een meningsverschil tussen mijn moeder en mij en ik trok aan het kortste eind. Bij mijn vader aankloppen leek me ook geen optie, want die kreeg opdracht van mijn moeder om mij streng aan te pakken. Waarom, dat heb ik tot de dag van vandaag niet begrepen. Toen ik hem vroeg of ik me mocht opgeven voor voetbal, zei hij: 'Voetbal dat wordt niks, je vader kan er ook geen bal van, dus is het voor jou ook niks, zo vader zo zoon.' Gelukkig zou het later toch nog goed komen en mocht ik me na lang zeuren en treuren opgeven voor dat prachtige spelletje.

Toen ik twaalf jaar oud was had mijn vader als een van de oprichters van de woningbouwvereniging voor zichzelf een verhuizing geregeld naar een grotere woning in de Eikenlaan, waar we uitkeken op het schoolplein van de uloschool. Daar ging ik na de lagere school naartoe en bracht ik toen naar mijn mening veel te veel tijd door, want mijn leven bestond uit voetbal, voetbal en nog eens voetbal.

Jannie Mühren, familie van de bekende voetballers Gerrie en Arnold Mühren, speelde met ons mee. Net als zijn neven beheerste hij het spelletje en was een geweldig voorbeeld voor mij. Door met hem te voetballen werd mijn techniek ook stukken beter, wat later resulteerde in mijn promotie naar de betaalde jeugd van FC Volendam.

Ik was toen een jaar of zestien, zeventien en mocht voetballen tegen Ajax, PSV, Feyenoord, Go Ahead en vele andere clubs. Voor een gewonnen wedstrijd kregen we 35 gulden en bij verlies niets. Maar het was geweldig! Ik had maar één probleem: ik was altijd wagenziek en moest bij uitwedstrijden voor in de bus zitten. Kotsmisselijk was ik, waardoor ik bij het betreden van het veld persoonlijk al met 1-0 achterstond.

De trainer van de betaalde jeugd was Joep Steur, een Volendammer die jarenlang in de spits had gespeeld van voornamelijk het tweede elftal, maar af en toe mocht hij ook invallen bij het eerste team. Op een dag gingen we met ons team bij hem thuis de tactiek bespreken. Op een schoolbord maakte hij aantekeningen, die ons wat meer inzicht zouden geven in het moderne voetbal. Omdat ik nog een lichtgewicht was en bij een beetje wind al wegwaaide, moest ik op de verste hoek van de zestienmeterlijn dwars door de spelers rennen richting de eerste paal en zo voor paniek zorgen. Zo zou ik worden gebruikt als een soort chaosmaker. De volgende dag ging ik naar het voetbalveld, waar in de kleedkamer altijd de opstelling hing, maar wat bleek: alles wat hij de avond ervoor tegen mij gezegd had, bleek lariekoek. Ik stond reserve.

Ondanks die teleurstelling vond ik hem een leuke man die mij wel het een en ander heeft bijgebracht.

VERLIES

Op een dag werden mijn broer Evert, zus Gré en ik geconfronteerd met een gebeurtenis die ons hele leven zou beïnvloeden. Mijn vader en moeder vertelden ons dat ons jongste broertje Henkie aan leukemie leed en dat er geen toekomst meer voor hem was. Het enige wat we konden doen was bidden.

Nu ik dit schrijf voel ik die brok in m'n keel die ik toen had weer opkomen. Het was iets wat ik in de verste verte niet had zien aankomen en blijkbaar nog steeds niet heb verwerkt.

Henkie was een geweldig jochie dat niet zeurde als hij weer een mergonderzoek moest ondergaan. Ook al had hij de dokter tegen de verpleegster horen zeggen: 'Maak zijn kistje maar klaar.'

Kinderen van jonge leeftijd, ik was toen twaalf, mochten alleen in gezelschap van ouders op bezoek. Maar toen wij het vreselijke nieuws hoorden wilde ik toch met mijn broer Evert op de fiets naar Purmerend naar het ziekenhuis. Daar aangekomen was er geen mogelijkheid om hem te zien. We werden gewoon weggestuurd. Met tranen in de ogen zijn we teruggereeden naar Volendam.

Een paar dagen later was hij overleden.

Vier jaar oud was hij, bijna vijf. Het was de eerste keer in mijn

nog jonge leven dat ik geconfronteerd werd met een sterfgeval, en dan ook nog zo dichtbij.

Als jochie van twaalf ben je niet bezig met de dood. Ik kon het niet bevatten. We waren katholiek opgevoed en ik begreep niet dat God het in z'n hoofd had gehaald om mijn broertje te halen, terwijl er zoveel ouderen waren. Waarom had hij die niet uitgekozen? Daar begreep ik niets van.

Het leek of het hele dorp langskwam om ons te condoleren en dat gaf veel steun. Het hele huis stond vol met bloemen, vooral veel fresia's die een nogal sterke geur afscheidden. Tot de dag van vandaag associeer ik fresia's met de dood.

Op de begraafplaats ligt nog steeds zijn gedenksteen. Laatst heb ik de letters van zijn steen opnieuw met zwart aangezet, zodat je weer kunt lezen wie daar ligt.

Ook mijn ouders konden het niet bevatten. Mijn vader hield altijd al van een borrel, maar vanaf die tijd heeft hij z'n verwerkingsproces denk ik met alcohol nog wat soepeler laten verlopen. Hij begon toen behoorlijk te drinken, zelfs zodanig dat zijn werk eronder begon te lijden. Soms komen mensen door een sterfgeval dichter bij elkaar en fleurt een huwelijk op, bij mijn ouders helaas niet. Als kind snap je dat soort dingen niet. Pas later kon ik meer respect opbrengen voor beiden. Uiteindelijk hebben mijn ouders nog in harmonie mooie jaren gehad. Vader overleed op 67-jarige leeftijd aan een hartstilstand en mijn moeder werd 89, al leed ze in haar laatste jaren aan demantie.

VOETBAL EN MUZIEK

In ons dorp Volendam deed iedereen aan voetbal en de spelers in die tijd waren echte helden. Wanneer FC Volendam thuis speelde waren er zestien- à zeventienduizend mensen in het stadion; dat was zelfs meer dan het aantal inwoners in die tijd. Het is zelfs voorgekomen dat mijn broer Evert en ik naar de Volewijckers in Amsterdam-Noord gingen op de fiets, toen ze op het voetbalveld aan het Mosplein speelden. Toen mijn vader bij thuiskomst vroeg hoe we gefietst waren zei mijn broer Evert vol overtuiging: 'Via Leeuwarden!' Dat had hij immers op de borden zien staan.

Volendam had in die tijd een geweldig elftal met Gerrie Mühren, Wim Kras, Dick Sier (Kits) en Johan Pelk. Dick Tol, ook wel de knoest, een goalgetter pur sang, heeft ooit in zijn verkerings-tijd met zijn vriendin bij ons opgepast. Je leest het goed, bij ons opgepast. Dat vind ik nog altijd heel bijzonder, naast het feit dat mijn ouders hem kenden, want dát was al heel speciaal. Hij scoorde erop los, was vele malen de topscorer van de Eerste Divisie en hoorde bij de beste van de Eredivisie. Ook was hij vliegenschvug en had een schot dat zo hard was, dat de keeper wel heel speciale handschoenen moest hebben om zonder pijn verder te leven. Helaas is Dick op jonge leeftijd overleden, maar voor mij

De elftalfoto uit '66,'67 met voetballers uit de betaalde jeugd en hoofdklasse van Volendam (ik zit gehurkt derde van links).

en vele anderen blijft hij nog steeds een legende. Hij was de vleesgeworden Kick Wilstra, de stripheld van de bekende boekjes, met zo'n grote kuif waarmee hij hoog boven iedereen uitstak om de bal in het net te koppen.

Doordat ik me voor dit prachtige spelletje als een van de laatsten had aangemeld, werd ik ingedeeld in aspiranten K; het laagste elftal van de jeugd. Het jaar daarna kwam ik in aspiranten C. Een stuk beter, maar dit waren zeker nog niet de beste spelers, die zaten in A en B. Door mijn streberige karakter, wat er bij mij al vroeg in zat, gaf ik niet op.

Ko van Dijk, een manusje van alles bij de club (en dus niet de toneelspeler), had mij blijkbaar al een tijdje gevolgd en had mijn vader verteld dat de leiding in mij een talent zag en dat ik me bij de selectie van de betaalde jeugd kon voegen. Mijn ulodiploma kon mij gestolen worden, een beroemde voetbalcarrière lag in het verschiet en daar moest alles voor wijken.

Vanaf die tijd stond nota bene mijn vader aan de zijlijn en gaf constant aanwijzingen. Als voetbaltrainer deed hij niet onder voor de top; José Mourinho en Jürgen Klopp hadden zo les van hem kunnen krijgen. Zo zei hij bij een corner: 'Tweede paal, Jan,' en vervolgens werd de bal prachtig ingekopt door een van onze aanvallende spelers. Thuis had vader dat allemaal van tevoren gezien en tuurlijk had ik de bal wel voorgegeven, maar zonder zijn advies was het niets geworden.

Toen ik hem een jaar later vertelde dat ik van plan was om te gaan zingen, werd hij helemaal gek. Net op het moment dat ik een voetbalcontract zou krijgen, kwam ik met dit idiote voorstel! Hij kon het niet begrijpen.

Het duurde een aantal dagen voordat de storm weer geluwd was in huize Keizer. De situatie was net als toen ik me opgaf voor voetbal. Mijn vader dacht meteen: zingen wordt niks en een muzikantenleven is waardeloos. Maar op de een of andere manier werkte dit bij mij als de welbekende rode lap bij een stier. Het was tegen de stroom in zwemmen maar het voelde goed. En er is natuurlijk niets leuker dan zingen, liedjes naspelen van bekende sterren en twee keer per week repeteren.

De jongens van mijn eerste bandje Empty Hearts zeiden dat voetbal en muziek niet te combineren waren. Zij wilden in het weekend lekker musiceren en dan moest ik voetballen. Ik wist toen de keuze nog wat uit te stellen, maar na een paar maanden heb ik toch voor de muziek gekozen. Ook het aanzien bij de meiden werd er niet minder op. We zongen en speelden alle superhits van dat moment, topsterren als Van Morrison, The Who, The Doors, de Stones en vele anderen kwamen voorbij.

Het enige nadeel van het repeteren was dat we de instrumenten opgeslagen hadden op een zolder van een timmerloods. Die moesten elke keer langs een wankel trap naar beneden en na af-

Empty Hearts, mijn eerste bandje. V.l.n.r. ik, Thomas Tol, Sjef de Wit, Gerrit Keijzer, Jaap Smit.

loop weer naar boven, met als gevolg dat de draden van de geluidboxen steeds los kwamen te zitten. Dus waren we elke repetitie meer aan het solderen dan aan het repeteren. Wanneer we eindelijk konden spelen was de tijd al bijna om en stond de volgende groep alweer te wachten om ons af te lossen.

HET BEGIN VAN DE MUZIEK

The Cats was de eerste band in ons dorp die succes kreeg. Ze brachten een paar liedjes uit, waaronder 'Juke-box', en dat was heel bijzonder: zij hadden een plaat! Niet veel later behaalden ze ook hun eerste top 40-notering. Het hele dorp was euforisch en trots, want wij hadden natuurlijk de beste band van Nederland! En we staken dat zeker niet onder stoelen of banken. Zo chauvinistisch zijn we natuurlijk ook wel.

Toen The Cats de toon had gezet – die jongens waren slechts zes jaar ouder dan wij – schoten er al spoedig nieuwe bandjes als paddenstoelen uit de grond. Op het moment dat wij begonnen waren er al ten minste acht bandjes. Een goed voorbeeld doet volgen.

Wanneer je ziet dat je buurman op tv komt en populair is, ontstaat er meteen een enorm enthousiasme voor zingen en gitaarspelen. Ik denk dat er in Volendam op dit moment in elke woning wel iemand is die gitaar speelt of iets met muziek doet. Er is bijna in elk huis wel een gitaar aanwezig! Muziek is iets van het hele dorp geworden.

Zoals gezegd had mijn eerste bandje de naam Empty Hearts; door de jongens van BZN gekscherend Empty Heads genoemd. BZN was drie jaar eerder begonnen.